

Țărnuul vrăjilor noptii

Daniel Vișan-Dimitriu

Ea cânta, iar vraja cântecelor sale
Se-ntindea pe țărmuri, văturea prin ape
Spre aceia care-n vise pasionale
Își doreau din trupul ei să se adape.

Îi chema adesea, le era ispita
Noptii-ntunecate, visului infam
Cu mișcări de trupuri căutând clipita
Ce înalță firea peste legi și blam.

La sfârșitul vrăjii, își uitau plăcerea,
Orele de noapte le erau străine,
Chipul ei și trupul, deveneau durerea
Vieților anoste, de durere pline.

Cântecul și dansul, victimele sale,
Obiceiul noptii de întunecare,
Îi păreau, de-o vreme, întâmplări banale,
Vraja ei - o farsă, trupul - acuzare,

Căci voia pescarul și nicicum, prin vrajă,
Nu putea să-l facă ochii să-și întoarcă
De la țărmu-n care, dincolo de plajă,
O privire caldă, aștepta o barcă.